

Pataki István

míg átrágott

komolyan voltam vidám
és vidáman is komoly
míg átrágott a világ
miként a szú vagy a moly

nők után

az embernek talán már nem is kellene
de a költőnek igen
s felülkerekedik az emberen
magával viszi –
mennek mindketten
felülkerekedni

madárcú

madárcú köröz
majd ölembe repül
éjét csillapítja
nyeldekelve hevül

madárcú felszáll
örömmel röpködve
hogyha megéhezik
lecsaphat ölembe

törött lábbal

nézem törött lábam
sok gólt lőttem veled
s hány jó cimborának
repedt tőle segge

megvettem sokszor
legyen jó tartásom
ölelgetés közben
cserben sose hagyjon

mikor szép lányokat
kapufélnek nyomtam
a kapusisakból
kihullott a moha

most meg ahogy nézem
vasalt törött térdem
a mohát se tudnám
elrugdosni véle

de ha szép lányt látok
ringani előttem
lüktet már az élet
nem csak a térdemben

s indulnék utána
kúszva is elmennék
hogyha vágyam egyszer
utol is érhetné

Ha jön

Ha jön,
ne osonjon,
settenkedjen, lopakodjon,
mint tyúktolvaj a kertek alatt;
ne suttogjon
és ne üvöltjön mint egy részeg!
Álljon a küszöbön délcegen,
mint szíjas paraszt
a rend végén,
és szóljon bátran:
eljöttem érted!
Én szemébe nézek
és ezt felelem:
óh, hányszor szembeköptelek!
Elzavartalak, nem mentem veled!
Nálam már rég
nálad nagyobb úr a vendég,
ne zavarj minket, én
életből életbe lépek!

(De ha egyszer mégis
szépasszony képében jelennél meg nálam
nem magasztalták még
a halált ily hálával!)

Szépasszony képében

Szépasszony képében
jön értem a halál,
abban reménykedik:
egy csúnyábbnál talál.
Véli a gazember, könnyen elragadhat,
mert szépasszonyokba sokszor behaltam.
De átlátok rajta, kelletheti magát,
himbálva a szügyét, ringatva a farát,
hiába csalogat, dehogy tartok vele,
szépasszony öléből egy még szebbhez megyek.
(Azért vigasztalom: maradhat egy órát,
egy jó ölelésért, s kotródhat is tovább.)

virágtartó síromnál

egy középben kettő oldalt
bennük virág sosem fonnyad
három márvány selyembárány
rózsákat tart a szájában

összegyűl az üdvös harmat
a rózsaszín ajakokban
tükre lesz az áldott napnak
szomját oltja madaraknak
táplálgatja a rózsákat
hamvas szirmok égnek állnak

mered a szál a hant felett
mint azé ki alant pihen
három márvány selyembárány
őrzi annak minden álmát

jég sem veri dér se csípi
ellenáll ha vihar tépi
télen meg a múzsák könnye
rájuk fagyva tündökölhet

utólagos

Uram, bocsásd meg nekem
hogy általam
sok szép nő lába
fenyegette az eget

érmes

még hogy az úszók ötkor kelnek
s hattól már neki a medencének!

én ébredéstől győztesen kezdenék
jó benyúlással érintve medencéjét
parttalanul úsznék vele együtt
minden forduló majd jól sikerül
hisz biztat
hogy a rajt a cél
s a cél a rajt

a végén még behúzóok
förlülmúlva minden csúcsot
ön az egyetlen érem
jutalom mellyel beérem
sikerélmény minden hajnalban
a kelő nap is elsőnek rajta villan